

Дървото на спомена, или рулона на времето

by 67A » Wed Dec 21, 2011 5:43 am

Сестра Грим (копирайт)

Посвещава се на Феята-Леля, която всяко едно малко или голямо момиченце трябва да има

Телефонът звънна и Ванчето се стресна, избърса ръце в кухненската кърпа и вежливо изпя едно „Алоо?“

- Здравей, миличка, получи ли пакета? – попита отсреща чичо й.
- Да, много благодаря! Сложила съм си го под елхата! И няма да го отварям до сутринта на Коледа, даже няма и да надничам! – твърдо обеща Ванчето.
- Аз затова и се обаждам! Леля ти като го правеше, каза, че трябва да го отвориш преди Коледа, а не след това...

Ванчето въздъхна безшумно, като внимаваше мембраната да не улови звука. Леля й беше починала още през юли, но чичо й продължаваше да говори за нея в сегашно време. Възрастният човек сякаш не искаше да приеме загубата, или не можеше да се примири с нея.

- Знам какво си мислиш, ама не е това. Той този пакет беше готов миналата година, ама ти тогава се местеше, та рекохме да не се загуби в калабалъка. Отвори го, пък като имаш време след това, дрънни един телефон да ми кажеш какво е, защото и аз не знам, аз моя пакет ще си го отварям утре, - засмя се старият човек. Ванчето обеща тържествено и се върна към коледните гозби.

Вратата се отвори устремно и Ханс Младши влетя като хала. Халата имаше сняг в косата и ярко червени бузи, нащипани от снега изобщо не галено. Ханс стовари една пряспа, под която вероятно беше училищната му чанта, на стола и въздъхна театрално.

- Какво е станало? – предпазливо попита майка му.
- Не можеш да си представиш какво ни даде тази чума да правим през ваканцията! Проект! Не какъв да е проект, а мултимедиен. И рече да не си помислим, че ще минем с колективна работа! Всеки си прави проект за семейната история, като проектът не трябва само да включва разни копия на снимки от домашния албум, а да се носят и разни работи свързани с тези снимки. Например, ако носиш снимка на баща си като голо бебе върху меча кожа, непременно трябва да донесеш и кожата. Всъщност, не може голи бебета, това вероятно ще мине за детска порнография. Всеки има по десет минути да разкаже за един член на семейството, който му се струва интересен, и колкото е по-отдалечен от майка ти и баща ти, толкова повече точки получаваш за проекта. И при това трябва да се представи на първия ден

след празниците! Без въпроси, без електронни пощи, нищо, пълна самостоятелност. Десет минути!!! Ако седна да работя сега, прескоча вечерята за Коледа, не спя на Нова Година, ама тъкмо ще свърша!

- Добре, добре, успокой се! Ще измислим нещо! Измий си ръцете и ела да помагаш, че после има един коледен подарък за разпаковане.
- Искаш да кажеш за опаковане! – Ханс се пресегна и гепна една току-що опечена соленка. – Ще донеса хартийки! – задъвка той блажено.
- Не, не е за опаковане, чичо ми настоява да отворя моя пакет преди Коледа. Вероятно е нещо за елхата, - Ванчето пхна последната тава в печката и захлопна вратичката. – Бягай да миеш ръце!

Вероятно някъде в долните си пластове това беше кутия от обувки, но нейният скромен произход беше изчезнал под любовно облепената бяла хартия. Върху капака и стените бяха залепени изрязани коледни картинки – стари картички и списания, парченца лъскави опаковки, стиропорени снежинки, миниатюрни късчета гирлянди. Елхата беше от онази стара леко плисирана хартия, а топките по нея бяха направени с лепило и счукани стъквени играчки. Копчетата на усмихнатия Дядо Мраз бяха истински копчета, които бяха пришити към капака, а брадата на добрия старец беше от залепен памук, също като периферията и помпона на килнатата му шапка. Той държеше един голям пакет, на който пишеше с калиграфски букви „Ванче“. Получателката вдигна рамене и дръпна червената панделка.

Кутията беше подплатена с червена велурена хартия и сред намачкания пилюр съдържаше наистина коледни украшения. Ванчето се засмя с глас.

- Е, това можеш да го занесеш в училище. Вашето поколение такива неща не е виждало. Като бях малка, на елхата слагахме орехи, закачени на кламер, и или намазани със златна боя, ако намериш такава, или просто завити в стари шоколадени опаковчици. Затова през годината като си ядеш шоколада, трябваше да си много внимателен, за да не се скъса фолиото и после да може да се направят повече орехчета.
- А какво ставаше после с орехчетата? – в гласа на Ханс Младши се опитваше да се скрие една нотка на недоверие.
- Изваждат се и се изяждат! Но като минат празниците, не сега.
- Хмм, и на всяко орехче слагахте номерче? – Недоверието вече заемаше половин тонова стълбица. Ханс държеше два ореха, на кламерите на които наистина имаше старинни бронзови номерца, не по-големи от гумичка за молив. – Елхата трябва да е била доста голяма... Тук имаме – той завъртя номерчето към лампата – шейсет и седем, а тук – охо, осемдесет и осем.
- Дай да видя, - замисли се Ванчето. – Хм, и с панделки... Дай да отворим едно да видим, дай осемдесет и осем!

Ореховата черупка се държеше на фолиото и се разтвори щом Ванчето я побутна с пръст. Двете половинки съдържаха не ядка, а малко рулонче филмова лента и една обица. Ханс се заглежда наоколо.

- Да си си загубил нещо? – попита Ванчето.
- Ами втората обица?
- Няма втора обица. Тази винаги е била една. Против уроки. Ако децата боледували, слага ли им талисман, да ги пази. Така и едната обица – да можела болешката да се заглавичка да търси и да забрави за детето.
- А това парче лента? – заинтригуван посочи Ханс. Ванчето размота няколко сантиметра и се засмя на миниатюрните кадри.
- Това парче лента е част от един филм, в който има такава една обица. Много стар филм, преди ти да се родиш.
- А може ли още един орех, а?

Вторият орех също имаше рулон филмова лента вместо ядка, а освен това имаше и една пайетка. Ванчето се засмя пак.

- Това също ли е талисман? – попита Ханс колебливо.
- Да, нещо като люспата на рибата, която като я нагрееш и рибата идвала при теб. Е, тази риба вече не може да дойде, но споменът за нея е като от вчера. Блестящи бални рокли, бижута за милиони, щракащи фотоапарати, наоколо палми, палми от всякакъв вид. Жалко, че нямаме киноапаратче, можеше да видим и собственичката на роклята. Можехме да познаем коя е по липсващата пайетка. Давай другите орехи!

Орехът с номерче седемдесет и седем освен рулонче лента съдържаха едно миниатюрно раче покрито с лак и един мини-лъв. Ванчето поглади рачето и очите и се насълзиша.

- Това е напомняне, че Рациите са фатални жени, да го знаеш. Елиза кога беше родена? В началото на юли, нали така? Е, предупреден си.
- Добре, добре, следващия път ще съм пределно внимателен.
- В избора на не-Рак?
- Не, в това да не знаеш абсолютно всичко за личния ми живот.
- О, за това трябва да ставаш много рано, сине, даже може и да не си лягаш, та да си пред майка си.

Осемдесетият по номерче орех съдържаха очакваното вече рулонче, намотано около един пясъчен часовник и превързано със сезалово шнурче.

- Някой е искал да върже образа към времето? – попита Ханс. – Много интересна концепция.
- Не, някой е искал да отвърже духа, но не са му стигнали силите. Времето е илюзия, но за съжаление такава, която изтича между пръстите. Важното е никога да не ти става скучно. Да нямаш време скучата да се промъкне и да боядиса всичко в сиво.

- Нямам време за скука. Имам да правя проект! Това тук не е ли малко големичко за орехче? – Ханс извади от кутията една голяма топка обвита във фолио от един шоколадов Дядо Мраз и една шоколадова Снежанка. – Охо, тази черупчица има и пантичка, и кукичка.

Роклята на Снежанка се отвори откъм гърба ѝ и оттам се показа един добре полиран кокосов орех, наистина с пантичка и кукичка за затваряне. Ванчето изпита едно такова странно чувство на дежа вю, освободи черупката от Дядо Мраз и я отвори. Вътре се беше побрала цяла крепдешинена рокля на ярки макове. Коприната беше невероятно тънка, роклята не се разгъна, а сякаш се изля на масата. Тя беше толкова коледна с белия си фон, тъмозелените стръкове и листа, червените макове и черните тичинки, толкова елегантна в безръкавната си простота, в миниатюрата на шевовете, в липсата на излишни детайли, които да отвличат погледа от съвършенството на фактурата. Ванчето благоговейно я вдигна. Ханс се почеса по носа и попита с надежда:

- Ако ти стане, ще я облечеш ли тази Коледа?
- Мога и да опитам, предполагам, че ще ми стане, - каза Ванчето замислена.
- За теб ли е ушита?
- Не, тя е шита дълго преди да се родя, в онези времена, когато масовата продукция още не е била изяла модата напълно. Но ако не ме лъже зрителната памет, към тази рокля има допълнение. Има ли още орехи?
- Ето, на този пише шейсет и едно.
- Отгатна, в него трябва да има една брошка панделка.

Ханс употреби неимоверни усилия да разгъне внимателно опаковката на бившето шоколадно джудже. Черупката на ореха съвсем малко не се затваряше, защото ѝ пречеха една брошка панделка с изтъркана позлата и изподраскано зелено камъче върху възела, и разбира се, рулончето лента, намотано на игличката. Момъкът погледна майка си така, като че ли тя току-що беше предсказала в кристална топка цялата човешка история за сто години напред. Ванчето само поклати глава.

- Ти нямаше ли да работиш по някакъв проект, сине?

На сутринта на Коледа Ванчето завари Ханс да пие мляко и да дъвче сладки в кухнята. Момъкът имаше ужасно доволен вид и понеже беше с пълна уста, посочи с палец полупразната кана кафе.

- Сега ще сваря ново, а докато се вари, ела да ми видиш проекта! – той пъкна нова сладка в устата си и дръпна Ванчето за ръкава на пижамата.
- Че кога успя да го направиш? – учуди се майка му.
- Луд умора нема, само се поти, нали така казваш. Ето, аз съм много потен.

Екранът на компютъра светна и по него се понесоха кадри. Ванчето премигна и се уципа по ръката.

- Нищо сложно, сканираш рулона, кадрираш и пуснаш в последователност. От всяко орехче се получи по едно късометражно, ама много късо метражно филмче, затова са на бавни обороти. Значи така, тук първо въведение със снимки на леля ти, музикален фон, раци, после разни други работи, тук показваме лъв, тук музики, тук пак показваме, тук филмчето е по-дълго, щото пайетата е малка, тук палми, пак палми, други палми, където палми, там и кокосови орехи, това си ти снощи в роклята и брошката с възелче за спомен, абе изобщо това е сценарият, тук там малко говорене и ето ти ги десет минути. Сега какво ще правя с толкова свободно време, направо се чудя?
- Първо ще отидем да се обадим на Големия Лъв, той ужасно се радва на сценарии, - засмя се Ванчето. – После си ама съвсем, съвсем свободен. Вероятно Елиза може да бъде уговорена да намине на сладки приказки.
- Раците са фатални жени! – поклати пръст Ханс.
- Но талантиливи и ужасно упорити! Аз ги харесвам! – вдигна показалец майка му.

А какво казаха Големият Лъв и Елиза, това е вече съвсем друга приказка.